

[Statsministeren.]

men samtidig for vort Haab og vor Forvisning om, at Krigens Begivenheder ikke vil medføre, at der gøres varigt Skaar i det Selvstyre, den Uafhængighed, som vi ved det islandske Folk værdsætter saa højt, som noget Folk kan gøre det.

For Danmark har der nu i næsten tre Maaneder raadet ekstraordinære Forhold som Følge af den Besættelse, som Landet blev udsat for den 9. April.

Vi har Grund til, naar Besættelsen var uundgaaelig, at være tilfredse med det Forhold, der bestaar mellem Besættelsesmyndigheder og -tropper paa den ene Side, og danske Myndigheder og dansk Befolkning paa den anden Side. Hertil bidrager den Forstaaelse og Sympati, der bestaar over for vort Naboland Tyskland — og vi har Grund til at haabe, at denne Følelse vil kunne bevares frem igennem Tiderne.

Det danske Folk, som har udviklet sig som selvstændig Nation igennem Aarhundreder, og som ikke før har oplevet en Tilstand som den nuværende, føler sig beroliget ved det Tilsagn, der paa bindende Maade blev givet os den 9. April, Tilsagnet om, at Danmark skal genvinde sin Uafhængighed, og at Landets Integritet ikke skal blive antastet.

Vi stoler paa dette Tilsagn, og dets Opfyldelse vil befæste Tillidsforholdet mellem Tyskland og Danmark og sikre Gennemførelsen af det Samarbejde, som er saa ubetinget naturligt.

Det lille danske Folk har igennem lange Tider indrettet sig paa at bevare Fred og Neutralitet over for andre Nationer, og denne Fredens Aand besjæler stadig Folket, og dette vil derfor ogsaa fremdeles indrette sig paa at øve Fredens Gerning. Det er et naturligt Ønske i Folket, at der maa blive Arbejdsmuligheder og Virksomhed for alle, og til Opnaaelse af dette Maal stoler vi paa det økonomiske Samarbejde med vor Nabonation, som i øvrigt har bestaaet i mange Aar under de skiftende Forhold.

Uanset Begivenhederne den 9. April vil det være en dansk Bestræbelse at fortsætte den Politik i Grænselandet, der ogsaa har vundet Anerkendelse fra tysk Side, som det i øvrigt, saaledes som det stemmer med dansk Følelse og Mentalitet, vil være vort Ønske at udvikle et godt og venskabeligt Forhold til vor Nabonation, til Tyskland og det tyske Folk.

Det er forstaaeligt, at de Begivenheder, som Verden har oplevet, vil sætte Spor i Fremtidens Samfundsliv. Det har

været nødvendigt at omlægge det økonomiske Liv her i Landet, og mere Omstilling vil være paakrævet. Den Finanslov, med hvilken vi nu beskæftiger os, giver ikke Billedet af det Samfund, som maa formodes at udvikle sig, men ved særlig Lovgivning har vi for nylig indledet Arbejdet med Omstillingen, og mere maa sikkert følge.

I den Henseende taler den i Tirsdags vedtagne Udtalelse fra Rigsdagens fem Partier sit klare og tydelige Sprog. Af denne Udtalelse ses det, at det overvældende store Flertal af Folkerepresentationen paa den gældende Forfatnings Grund ønsker at bygge videre paa den Samfølelse i Nationen, som i disse Tider giver sig klarere Udtryk end under andre Forhold. Den selvstændige Danskheds Bevarelse er Udgangspunktet, men de samme Partier har ogsaa tilkendegivet Viljen til Samarbejde om den Reformvirksomhed, som Tiden vil kræve. Bortset fra den Finanslov, som formentlig snart vedtages, maa et Arbejde gøres paa det økonomiske Omraade, et Arbejde for at begrænse Statens Udgifter og for at bevare Muligheden for at kunne faa de nødvendige Indtægter fra Borgerne.

Det gælder endvidere om, trods de internationale Forstyrrelser, at skabe Beskæftigelse for Befolkningen. Til det Formaal er Arbejdet i Gang, og hvis vi kan hjemføre rimelige Mængder af Brændsel og Raastoffer, er der Mulighed for at tilvejebringe Beskæftigelse, maaske i indskrænket Omfang, men dog saaledes, at baade den arbejdende Befolkning og Samfundet som Helhed vil opnaa betydelige Fordele derved.

Der er næppe Tvivl om, at vi vil faa stærkt forøgede Vanskeligheder for alle Dele af Samfundet, hvis den nu bestaaende Tilstand i Verden skal fortsættes i længere Tid, og Vanskelighederne vil ikke blive fjernet, selv om Tilstandens Varighed maatte blive kortere. Men det danske Folk maa indrette sig efter Tidens Vilkaar, som andre har maattet gøre det, og saa vil det naturligvis være muligt, naar enhver tager sin Del af Byrderne, at komme igennem Vanskeligheder, selv om de bliver større end det, vi har prøvet.

Den Tid, der forestaar, vil sikkert stille vort Folk, som andre Folk, over for betydelige Opgaver, og jeg har ønsket at benytte Lejligheden til at fremhæve dette, fordi man næppe helt har forsonet sig med det, der er under Udvikling.

Naar vi imidlertid anlægger Livet